

V najhujšem boju se je zagnal proti njej sovražni »Rè d' Italia«, ki je bil najstrašnejši za »Affondatorjem«. Poveljnik je to zapazil, se zasukal ter se zaletel v sovražno ladjo tako, da jo je zadel s koncem ravno v sredi malo pod vodo. V tem hipu se nagne sovražna ladja na zadeto stran, voda lije skozi luknjo, in krasni parnik se začne potapljati. Strel in krik umolkne. Vsi se ozirajo molče na krasno ladjo. Veter razpodi dim smodnika, in vsak lahko vidi konec ponosnega dela. Le trenutek še in — izginila je pod vodo z vso posadko vred. Vrhu vode se pokažejo glave nesrečnih mornarjev, a nihče jih ne reši, vsak brani svojo kožo.

V silnem boju zažgo naše krogle drugo oklopnico, in sovražnik hiti, da jo reši in odpelje v zavetje. Ko Tegethof zapazi, da se sovražnik zbira, združi vnovič svoje ladje in postavi oklopnice v prvo vrsto, da branijo lesene. Parnik »Elizabeta« dobi povelje, naj podpira hudo poškodovane »Cesarja«.

Toda novi načrt našega admirala je bil čisto nepotreben. Sovražne ladje so večjidel poškodovane, posadka je izgubila pogum, ko je videla poginiti najlepšo ladjo, ki je bila na čelu celotnega brodovja. Nihče se ne upa ponoviti boja. V kratkem se začne sovražnik umikati proti jugozapadu in se prizadeva rešiti gorečo ladjo ali vsaj njeno posadko.

Ob dveh popoldne se sovražnik popolnoma umakne, začuje se pok, steber dima se vali proti nebu in — goreče ladje ni več. Bil je krasni »Palaestro«, ki se je potopil v globini morja.

Tak je bil konec bitke pri Visu. Žalosten za Italijane, slaven za naše brodovje!

Ob solnčnem zahodu.

*V zaton se solnce nagibava,
nižavam dalo je slovo,
poljublja še glavé Triglava
in tožno pada za goró.*

*A kakor da težko ločilo
bi od slovenske se zemljé:
še enkrat jo obsije milo,
da nje vrhovi zažaré.*

*Zatoni, solnce, le veselo,
razsvetli tam še drugi svet
in jutri v našo se deželo
vse pomlajeno vrni spet!*

*Medtem se bomo mi počili,
nabrali novih si moči
in krepko dela se lotili,
ko vnovič nam posvetiš ti!*

Fr. Rojec,